

Горска диалекта

ЗДРАВЕЦЪТ

ДЕТСКИ ВЕСТИНИК ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ТЕМАТИКА НАМАГНАТО И НА СЪ ВЪЗПИТАНИЕ
ЕДИНЪТ БРОЙ 1 ЛЕВЪ
ОБЩА ЦЕНА ЗА ПОСЛАНИЕ
НА НАСТАВНИКА ГЛАВНА РЕДАКЦИЯ

ИЗЛЪЗНА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БЮРА

Гл. Редактор: Д-р М. Станчевъ — след, по катър и детски болести
Редактор-коректор: Шарена Д-р Станчева
София, 1. Сербия 18, II ет. Пощ. чех. съобщ. № 1413. Тел. 2-73-27

В. Дарина — издател на бела и червената вълна, в улича, улича, в № 4400, 28, II, 1033 г., издател на червената вълна в Бела, Др. Сърб. в издател, в № 10, 101, 1033 г., издател, в № 10, 101, 1033 г.

ЗОВЪТЪ НА СЛЪНЦЕТО

Първият слънчев лъч разгонва вече тъмни облаци, разгонва тревниче, кокачета, кукурузи и тенекути, разгонва птички, буболечки, пеперуди, агънци и дечица. Тя събужда всичко живо върху заспалата земя и го призовава към работа.

Раздвижва се и хората — първаги, борди, весели, засмиван и пътятна по поля и гори. Работници донаеки почват вече кичи и дориза, разкопават градини и посадват цвятъта. Всички се готвят да посрещнат Фейта на здраве — шарца Пролѣтъ, която иде на слънчева колесница, обичана съ тисти цвятъ и возена отъ шарени, ластовичи и пойни птички.

Здравецътъ трябва да се прислони и я посрещне, както полюбва, за да ги даря съ здраве, радост и утѣха.

Всичко на работа въ помощ на родителитъ — въ къщи, на градината, по полето! Почистете всичката нечистота, която е наскоро въ изметите се, изметайте зло и забравете лошите мисли. Всичко живо — на работа!

Така ни зове Слънцето! Да го послушаме и зарадваме!

Чичо Здравецъ

Пролѣтна картина

Вече се стопика
ситноветъ блни,
минухаръ, кониче
вече се раздѣляни.

Пролѣтните вѣтръ
зимата отнесе
изкурка и здравецъ
росенъ ни донесе.

Агънцата вакли
изъ полето блнати,
овчарче съ кавала
сладка пѣсенъ пѣе...

Радка Стаминирова

Животворнитъ лъчи

Прозоритъ широко отворете
да влѣзатъ животворнитъ лъчи —
щомъ въ стаячката слънчеве засвѣти,
засмиватъ се и вашитъ очи.

Тамъ дега слънцето грѣе,
и радостно трепти везденъ —
да влѣзе болестта не смѣе
човѣкъ е боляръ, освѣженъ...

Прозоритъ широко разтворете
да ни облъче въздухъ чистъ —
лъчнитъ да нахлуятъ отъ полето
и пѣсента на ручей сребристъ...

Весла Паспалеева

Георги Райчевъ

Врабецъ и Сипка

Вали сипка. Почна отъ снушъ,
до уринуата не спрѣ. По-кри
гората и полето, затрупа
стримъ, двороно и оградѣ.

— Сипка! Сипка! Сипка!
— пичице въ ранно утро едно
накло сиво птиче, качнало върху
оравата.

— Ава! — извикаха хората
— ето я Сипката. Прилегла въ
отъ гората и се моли още по-вече
сипка да наслана. Чакатъ
ти, че видишъ, пролетникъ!
И зарплата по плещата
двѣта топка. Но ти отлежъ на
дрвѣта и се скри въ клонетъ на
високата вишня. Доту имаше
пославъ, прѣснотъ торъ
отъ обора. Тамъ бѣха качили
отъ врачъ, чурочника и кѣ-
вѣха сланикъ.

Отъ къщата излѣзе човѣкъ
съ дълга пушка, пришеи се
въ врачитъ и гръзна. Винаги
се облъчъ сипка и перушина,
и всички врачъ отлежѣ съ пѣ-
сникъ, други паднаха мъртви, а

трети подкачаха изъ сипка съ
препунени крака и криле. Чо-
вѣкъ излезе изъ къщата, прибра
изкривитъ и весело се заигра
въ къщата.

Единъ старъ Врабецъ долезъ
на вишната, при Сипката. Той
отъ треперѣше отъ страхъ.

— Брей, не поин хора имало
въ това село! — рече Сипката.
— Какво стана, Врабецъ,
ранила ли те?

Врабецътъ се огледа плахо
наоколо, погледна перата си и
извика: — Чрива! Чрива! Чрива!
Чрива! Добре съмъ отъгъналъ
се и този пътъ ала родинитъ ми
— Богъ да ги прости! — Всички
паднаха въ хорбата на доведѣ.

— Че какъкъ е този лошъ
човѣкъ? Защо ни гръзна?
Какво лоу сте му гризна?

— Ничкаво! — отвори я
сърцето Врабецъ. — Не го
ли виднѣхъ! — долоу му се
враба чорба, затова ни гръзна.
Всички човѣкъ съ таква!

— Тогавъ защо стоите при
тъмъ! — зачули се Сипката.
— Че къде да се денеша?
— Елате при насъ, въ го-
рата. Тамъ има човѣкъ и ще
си живѣете на волѣ. Плъкъ и
зърна нѣма по буренитъ, колкото
човѣкъ!

— Ами ти защо си дошла
тукъ, щомъ е толкова добре
въ гората?

— Ей така — на разходка.
Да видя какво става по сѣвѣта.
Да се поуча на уми ми...

Сипка! Сипка! Сипка! Хайде,
Врабецъ, съ мене!

Врабецътъ се замисли. Защо
плъкъ да не отиде? По-добре ли
е тукъ да го влѣзатъ конюшницъ
по бунушето, да бѣга отъ
сина котарѣкъ или плъкъ да
падне въ тенджерата на ловеца?

— Далечно ли е гората? —
попита той колебливо.

— Сиде, сиде, жинку —
тамъ сме.

— Ами има ли къде да но-
чуваме?

— Охо, ше виднѣхъ каква
топла къща си имаше. Ще
спимъ кадино.

— Добре ще дойда! — от-
върна и хабро Врабецъ.
Води ме! Не ша да живѣа ве-
че при лошитъ човѣкъ.

Дветъ птички се изкубиха
къмъ небето и скоро прѣлѣ-
тъхъ се зачерпитъ оглоуната го-
ра. Тѣ навлязоха и спряха на
високъ дѣбъ. Отъ едната стра-

на на дѣба бурята бѣше от-
хвърлила дѣбѣтъ нагоръ. Изре-
донето мѣсто загинуло и става-
ла голѣма дупка. Сипката скочи
актре: — Сипка! Сипка! Сипка!

— изчурулика ти весело.
— Хайде, Врабецъ, скочай и ти.
Тукъ е мѣсто къщия.

Наистина, актре бѣше сухо,
топло и споино. Врабецъ се за-
рева отъ все сърце. После
дветъ птички излѣзоха и на-
тъпиха гущитъ си съ зърна
отъ сунѣтъ бурени и пакъ от-
лѣзха на дѣба. Но едѣ на-
ука и врабецътъ видѣ какъ по
сипка пичатъ една зѣлъ друга
10—15 червенчави птици, при-
дочни на дребни конюшницъ.

— Ами, врабичинѣ! Добре
дошли! Какъ сте, какъ сте
чривебѣ? — извика нѣма Сип-
ката. После извикала зашницъ:

— Сипка! Сипка! Сипка! Десина,
десина! Бѣгайте, врабиче!

Врабецътъ скочѣ, че прѣлъ
шуборитъ се промѣнаха ме-
лентинако животно, прилично
на куче, съ остра мушука и
дълга рутѣва опашка. То из-
дѣва врабичинѣ, скочи и за-
лава една. Другитъ излѣзиха
и се разбѣгаха.

— Това ли ти е прехвалена
гората? — рече Врабецътъ
цѣлъ разтреперѣтъ отъ страхъ.
А да налъ тѣкъ се изидъ друга
черна сина на соколъ и дветъ
птички побѣгнаха наляво,
къмъ дѣба.

Врабецътъ това и чекаше.
Той поскочи прѣвъ и се саръ-
чавъ на дното, в Сипката,
като по-храбра, се стужи да
него на крак и скоро заспа.

Но Врабецътъ не мигна до
полунощи. Едѣ зазвѣна и ги
пробудѣ страшенъ вѣнѣкъ.

— Бу-уу! Бу-ууу! Изгър-
нитъ нѣщо и догдето се олоини,
използѣха широко криле и
навлъ хрупатѣ се показа
рогѣта глава, съ две голѣми
желези очни, новото сѣлѣкаха като
променитори. Главата се пѣна
въ дупната и остри закривѣтъ
къмъ изгизма Сипката.

Врабецътъ едѣ дочака да
сине и пакъ се озова въ село.

— Брей, Врабецъ, ти още
ли си билъ живъ! — посрещ-
наха го радостно врабичѣтъ —
плъкъ нѣме мислѣние, че и ти
си загинулъ.

— Нами виднѣте, живъ съмъ!
— изкрѣска нѣмъ Врабецътъ
сърцито.

— Ами къде се бѣше скрилъ,
бе Врабецъ?

— Въ гората бѣхъ.

— Въ гората ли? Е, какъ е
тамъ? По-добре ли е отъ тукъ?

Старитъ Врабецъ покатѣ
глава, изду гущата и се про-
викиа съ все сила: Чрива!
Чрива! Чрива! Да жи кава
ли — дега си човѣкитъ, тамъ
е най-добре, само, че отвари-
тъ си очитъ и пакѣте се отъ
лошитъ хорѣ! Чрива! Чрива!